

КОНВЕНЦІЯ

між Кабінетом Міністрів України і Урядом Туркменістану про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи і на майно

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 29.01.98 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ УКРАЇНОЮ: 17.03.99 р.*

ДАТА НАБУТТЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ: 21.10.99 р.

Кабінет Міністрів України і Уряд Туркменістану,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи і на майно і з метою розвивати економічне співробітництво між двома країнами,

домовились про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція застосовується до податків на доходи і на майно, що стягуються Договірною Державою або її адміністративно-територіальними підрозділами, або місцевими органами влади, незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доходи і на майно вважаються всі податки, що справляються від загальної суми доходів, з вартості майна або з окремих їх елементів, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, сплачуваних підприємствами, а також податки, що стягуються з доходів від приросту вартості майна.

3. Існуючими податками, на які поширюється Конвенція, зокрема, є:

а) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств; і

(ii) податок на доходи фізичних осіб (надалі "податки України");

б) у Туркменістані:

(i) податок на прибуток (доход);

(ii) податок з фізичних осіб;

(iii) податок на майно підприємств (надалі "податки Туркменістану").

4. Конвенція застосовується також до всіх ідентичних або подібних податків, які будуть стягуватись в доповнення до існуючих податків або замість них після дати підписання цієї Конвенції. Компетентні органи Договірних Держав повідомлятимуть один одного про принципові зміни, що будуть внесені в їх відповідні податкові закони.

5. Положення цієї Конвенції не поширюються на штрафи та пеню, сплачені за порушення податкового законодавства Договірних Держав.

Стаття 3 **Загальні визначення**

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

a) терміни "одна Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають Україну або Туркменістан залежно від контексту;

b) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, а також будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

c) термін "Туркменістан" означає Туркменістан і при використанні в географічному значенні означає його територію, а також визначені відповідно до міжнародного права райони, де може здійснюватись діяльність, по відношенню до якої застосовується податкове законодавство Туркменістану;

d) термін "особа" означає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;

e) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне утворення або будь-яку іншу організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне утворення;

f) терміни "підприємство однієї Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом однієї Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

g) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, автомобільним або залізничним транспортним засобом, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли таке перевезення здійснюється виключно між пунктами, розташованими в другій Договірній Державі;

h) термін "компетентний орган" означає:

i) в Україні - Державну податкову адміністрацію України або її повноважного представника;

ii) в Туркменістані - Міністерство економіки і фінансів та Головну державну податкову інспекцію або їх повноважного представника;

i) термін "національна особа" означає:

(i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;

(ii) будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержують свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави.

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений в ній, матиме те значення, яке надається йому законодавством цієї Держави щодо податків, на які поширюється Конвенція, якщо з контексту не випливає інше.

Стаття 4 Резидент

1. Для цілей цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця знаходження керівного органу, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію. Цей термін, однак, не включає особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі тільки стосовно доходів з джерел в цій Державі або стосовно майна, що в ній знаходиться.

2. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

a) вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має постійне житло; якщо вона має постійне житло в обох Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) коли Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Держав, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона звичайно проживає;

c) якщо вона звичайно проживає в обох Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Держави, національною особою якої вона є;

d) якщо вона є національною особою обох Держав або жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання оподаткування такого резидента за взаємною згодою.

3. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Держави, де розміщений її фактичний керівний орган.

Стаття 5 Постійне представництво

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

a) місце управління;

b) філіал;

c) офіс;

d) фабрику;

e) майстерню;

г) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів.

3. Термін "постійне представництво" включає також:

а) будівельний майданчик, будівельний, монтажний чи складальний об'єкт або наглядову діяльність, пов'язану з згаданими об'єктами, але тільки у випадку, коли тривалість пов'язаних з ними робіт перевищує 12 місяців;

б) надання послуг, включаючи консультативні послуги, підприємством через службовців або інший персонал, найнятих підприємством для цих цілей, але лише якщо діяльність такого роду (для одного або декількох об'єктів) в межах держави триває протягом періоду або періодів, що складають у сукупності більше ніж 183 дні протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду;

в) установку або споруду, що використовується для розвідки природних ресурсів або послуги, пов'язані з наглядом за виконанням цих робіт, або бурову установку або судно, що використовується для розвідки природних ресурсів, якщо тільки тривалість такого використання перевищує 6 місяців, або тривалість надання таких послуг перевищує 6 місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

а) використання споруд виключно з метою зберігання або демонстрації товарів чи виробів, що належать підприємству;

б) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання або демонстрації;

в) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

г) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збору інформації для підприємства;

д) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

е) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до в), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незалежно від положень пунктів 1 і 2, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 7, діє в Договірній Державі від імені підприємства другої Договірної Держави, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в першій згаданій Договірній Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, якщо ця особа:

а) має і звичайно використовує в цій Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства, за винятком, коли діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, відповідно до положень цього пункту, не робить з цього постійного місця діяльності постійного представництва;

б) не має таких повноважень, але звичайно утримує запаси товарів або продукції в першій згаданій Державі, які вона регулярно доставляє для підприємства.

6. Незважаючи на попередні положення цієї статті, страхове підприємство Договірної Держави, за винятком випадків перестрахування, буде вважатись таким, що має постійне представництво в другій Договірній Державі, якщо воно збирає страхові премії на території цієї другої Держави або страхує від можливого там ризику через особу, яка не є агентом з незалежним статусом, до якого застосовуються положення пункту 7.

7. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності. Однак, якщо діяльність такого агента зосереджена повністю або майже повністю на діях, здійснюваних для цього підприємства, то в межах даного пункту він не буде розглядатись як агент з незалежним статусом.

8. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі (або через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доход від сільського або лісового господарства), яке знаходиться в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, використовувані в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі, що сплачуються як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних ресурсів, джерел та інших природних копалин; морські або повітряні судна, автомобільні або залізничні транспортні засоби не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, використовуваного для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо лише таке підприємство не здійснює підприємницької діяльності в другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність таким чином, його прибуток може оподатковуватись у другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3, у випадку, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, в кожній Договірній Державі до цього постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було відокремленим та окремим підприємством,

зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло в повній незалежності від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи раціональний розподіл управлінських та загальноадміністративних витрат, понесених для цілей підприємства в цілому як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і в будь-якому іншому місці. У будь-якому випадку такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом підприємству або його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану підприємством постійному представництву.

4. Якщо в Договірній Державі визначення прибутку, що відноситься до постійного представництва на основі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства по його різних підрозділах, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 не забороняє Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу. Вибраний метод розподілу повинен давати результати, відповідно до принципів, що містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не буде зараховуватися постійному представництву на основі лише закупівлі цим постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки не буде вагомої і достатньої причини для його зміни.

7. У випадку, коли прибуток включає види доходів, про які йдеться окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення згаданих статей не зачіпаються положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародні перевезення

1. Прибуток, що отримується підприємством Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден, автомобільних або залізничних транспортних засобів в міжнародних перевезеннях, оподатковується тільки в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибуток від експлуатації морських або повітряних суден в міжнародних перевезеннях включає:

а) доход від здачі в оренду морських або повітряних судів без екіпажу;

б) прибуток від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), використовуваних для транспортування товарів або виробів, де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях.

3. Якщо прибуток, згідно з пунктом 1 цієї статті, отримує резидент Договірної Держави від участі у пулі, спільному підприємстві чи в міжнародному транспортному агентстві, прибуток, що відноситься до такого резидента, буде оподатковуватись тільки в Договірній Державі, резидентом якої він є.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. У випадку, коли

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь в керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

б) одні і ті ж особи прямо або опосередковано беруть участь в керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави, і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але за наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У випадку, коли одна Договірна Держава включає в прибуток підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибуток, відносно якого підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибуток, включений таким чином, є прибутком, який був би нарахований підприємству першої згаданої Держави, якби відносини між двома підприємствами були б такими ж як між незалежними підприємствами, то тоді ця друга Держава проведе відповідне коригування нарахованого в ній податку на цей прибуток. При здійсненні такого коригування будуть належним чином враховані інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав будуть консультуватися один з одним при необхідності.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом однієї Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись в цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись в Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що виплачує дивіденди, відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, то податок, що стягується таким чином, що не повинен перевищувати 10 відсотків валової суми дивідендів. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлять спосіб застосування цього обмеження. Цей пункт не зачіпає оподаткування компанії відносно прибутку, з якого сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь в прибутках, а також доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж податковому регулюванню, як доход від акцій, відповідно до законодавства тієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник дивідендів, будучи резидентом Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і холдинг, відносно якого виплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14, залежно від обставин.

5. У випадку, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, отримує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може повністю звільнити від податків

дивіденди, що виплачуються цією компанією, за винятком випадку, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдинг, відносно якого виплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і не може піддаватися оподаткуванню нерозподілений прибуток компанії, навіть якщо дивіденди виплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11

Проценти

1. Проценти, що виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись в цій другій Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись в тій Договірній Державі, в якій вони виникають і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником процентів, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків від валової суми процентів. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування цього обмеження.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають в:

а) Туркменістані і сплачені Уряду України або Національному Банку України, звільняються від податку Туркменістану;

б) Україні і сплачені Уряду Туркменістану або Центральному Банку Туркменістану, звільняються від податку України.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і від наявності права на участь в прибутках боржника, і, зокрема, доход від урядових цінних паперів і облігацій або боргових зобов'язань, включаючи премії і виграші по цих цінних паперах, облігаціях або боргових зобов'язаннях.

5. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник процентів, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване там постійне представництво або здійснює в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або до постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

6. Вважається, що проценти виникають в Договірній Державі, якщо платником є сама ця Держава, її адміністративно-територіальний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо ж особа, що виплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, в зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по виплаті цих процентів несе таке постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають в Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником процентів або між ними обома і будь-якою третьою особою сума процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і фактичним власником процентів, при відсутності таких відносин, то положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає

оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

8. Положення цієї статті не застосовуються, якщо основною метою або однією з основних цілей будь-якої особи, пов'язаної з створенням або передачею боргових вимог, відносно яких сплачуються проценти, було отримання вигоди від цієї статті шляхом створення або передачі цих боргових вимог.

Стаття 12 **Роялті**

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись в цій другій Державі.

2. Однак подібні роялті можуть також оподатковуватись в Договірній Державі, де вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувачем є фактичний власник роялті, то податок, що стягується в цьому випадку, не повинен перевищувати 10 відсотків від загальної суми роялті. Компетентні органи Договірних Держав повинні прийти до взаємної згоди щодо способів застосування цього обмеження.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права використання авторських прав на літературні твори, твори мистецтва або науки, включаючи кінематографічні фільми, записи для радіомовлення або телебачення, комп'ютерні програми, будь-який патент, торгову марку, дизайн або модель, план, секретну формулу або процес, або за використання, або за надання права користування промисловим, комерційним або науковим обладнанням, або за інформацію, що стосується промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких виплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14, залежно від обставин.

5. Вважається, що роялті виникають в Договірній Державі, якщо платником виступає сама Договірна Держава, її адміністративно-територіальний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що виплачує роялті, незалежно від того, чи є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, в зв'язку з якими виникло зобов'язання виплачувати роялті, і витрати по сплаті таких роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають в Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником або між ними обома і будь-якою третьою особою сума роялті, що відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником за відсутності таких відносин, то положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має відношення до утворення або передачі прав, стосовно яких виплачуються роялті, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

Стаття 13

Доходи від відчуження майна

1. Доходи, що отримуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначене у статті 6 і яке знаходиться в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись в цій другій Державі.
2. Доходи від відчужування рухомого майна, що складає частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі для надання незалежних особистих послуг, які включають доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо або в сукупності з цілим підприємством), або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
3. Доходи, що отримуються підприємством Договірної Держави від відчужування морських або повітряних суден, автомобільних або залізничних транспортних засобів, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, зв'язаного з їх експлуатацією, оподатковуються тільки в цій Державі.
4. Доходи від відчужування акцій акціонерного капіталу компанії, майно якої головним чином складається безпосередньо або непрямо з нерухомого майна, розташованого на території Договірної Держави, можуть оподатковуватися в цій Державі.
5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться в пунктах 1, 2, 3 і 4, оподатковуються тільки в тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що отримується резидентом однієї Договірної Держави від надання професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподатковуватись у другій Державі, але тільки стосовно доходу, що приписується до цієї постійної бази.
2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, освітню або викладацьку діяльність, а також незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18 і 19, платня, заробітна плата і інші подібні винагороди, що отримуються резидентом однієї Договірної Держави в зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, винагорода, отримана в зв'язку з цим, може оподатковуватися в цій другій Державі.
2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що отримується резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, які не перевищують у сукупності 183 днів у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або що закінчується в даному календарному році, і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави, і

в) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагорода, що отримується у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, автомобільних або залізничних транспортних засобів, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, може оподатковуватись в цій Державі.

Стаття 16

Гонорари директорів

Гонорари директорів і інші подібні виплати, що отримуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись в цій другій Державі.

Стаття 17

Артисти і спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 і 15, доход, що отримується резидентом однієї Договірної Держави як працівником мистецтв, таким як артист театру, кіно, радіо або телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності як такої, здійснюваної в другій Договірній Державі, може оподатковуватись в цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтв або спортсменом в цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтв або спортсмену, а іншій особі, цей доход може, незалежно від положень статей 7, 14 і 15, оподатковуватись в Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв або спортсмена.

3. Положення пунктів 1 і 2 не відносяться до доходу, що отримується від діяльності, здійснюваної в Договірній Державі працівниками мистецтв або спортсменами, якщо така діяльність повністю фінансується з суспільних фондів однієї з Договірних Держав, їх адміністративно-територіальних підрозділів або місцевих органів влади. У такому випадку доход оподатковується тільки в Договірній Державі, резидентом якої є даний працівник мистецтв або спортсмен.

Стаття 18

Пенсії

З урахуванням положень пункту 2 статті 19, пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави у зв'язку з минулою роботою за наймом, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 19

Державна служба

1.

а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою, або її адміністративно-територіальним підрозділом, або місцевими органами влади будь-якій фізичній особі відносно послуг, що надаються цій Державі, або її адміністративно-територіальному підрозділу, або місцевому органу влади, оподатковується тільки в цій Державі.

б) Однак така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо послуги надаються в цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(і) є національною особою цієї Держави, або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою надання послуг.

2.

а) Будь-яка пенсія, що сплачується Договірною Державою, або адміністративно-територіальним підрозділом, або місцевим органом влади, або із створених ними фондів будь-якій фізичній особі відносно послуг, що надаються цій Державі, або її адміністративно-територіальному підрозділу, або місцевому органу влади, оподатковується тільки в цій Державі.

б) Однак така пенсія оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 будуть застосовуватись до винагороди і пенсій відносно послуг, що надаються в зв'язку із здійсненням підприємницької діяльності Договірною Державою, або її адміністративно-територіальним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Студенти

Платежі, одержувані студентом або стажувальником, які є або були безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу резидентами другої Договірної Держави і перебувають в першій згаданій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання і одержання освіти, не оподатковуються в першій Договірній Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 21

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, оподатковуються тільки в першій Державі.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів, інших ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави і здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, в зв'язку з якими одержано доход, дійсно пов'язані з таким

постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

Стаття 22

Майно

1. Нерухоме майно, про яке йдеться в статті 6, що є власністю резидента однієї Договірної Держави та знаходиться в другій Договірній Державі, може оподатковуватись в цій другій Державі.

2. Рухоме майно, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухоме майно, пов'язане з постійною базою, що знаходиться в розпорядженні резидента однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись в цій другій Державі.

3. Майно, що є власністю підприємства Договірної Держави і представлене морськими або повітряними судами, автомобільними або залізничними транспортними засобами, що експлуатуються в міжнародному перевезенні, і рухомим майном, пов'язаним з їх експлуатацією, оподатковується тільки в цій Державі.

4. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Державі.

Стаття 23

Усунення подвійного оподаткування

1. Якщо резидент однієї Договірної Держави отримує доход або володіє майном, які, згідно з положеннями цієї Конвенції, можуть оподатковуватися в другій Договірній Державі, перша згадана Держава дозволить:

а) вирахувати з податку на доход цього резидента суму, рівну податку на доход, сплаченому в цій другій Державі;

б) вирахувати з податку на майно цього резидента суму, рівну податку на майно, сплаченому в цій другій Державі;

Ці вирахування в будь-якому випадку не повинні перевищувати частину податку з доходу або з майна, підраховану до надання вирахування, що відноситься до доходу або майна, які можуть оподатковуватися в цій другій Державі, залежно від обставин.

2. Якщо, відповідно до будь-якого положення Конвенції, отриманий доход або майно резидента однієї Договірної Держави звільнено від податку в цій Державі, ця Держава може, проте, при підрахунку суми податку на частину доходу або майна цього резидента, що залишилась, взяти до уваги звільнений від податку прибуток або майно.

3. Для цілей попереднього пункту цієї статті податок, сплачений в Договірній Державі, вважається таким, що включає податок, який був би сплачений, якби не пільга або зменшення, що надається відповідно до положень законів цієї Договірної Держави щодо пільгового режиму, за умови, що така пільга або зменшення надавалися відносно доходу, отриманого від здійснення діяльності на території цієї Держави.

Стаття 24

Недискримінація

1. Національні особи однієї Договірної Держави не підлягатимуть в другій Договірній Державі іншому, або більш обтяжливому оподаткуванню, або пов'язаному з ним зобов'язанню, ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким підлягають або можуть підлягати національні особи цієї другої Держави за тих же обставин, зокрема з точки зору резиденції. Це положення також застосовується, незважаючи на положення статті 1, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не повинні піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або будь-яким пов'язаним з ним зобов'язанням, іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким підлягають національні особи цих Держав за тих же обставин.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим в цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств, що здійснюють подібну діяльність в цій другій Державі. Це положення не повинне тлумачитися як таке, що зобов'язує одну Договірну Державу надавати резидентам другої Договірної Держави які-небудь особисті пільги, вирахування і знижки з оподаткування на підставі їх громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм власним резидентам.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 6 статті 12, проценти, роялті і інші виплати, що здійснюються підприємством однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, повинні, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства, підлягати вирахуванню за тих же умов, за яких би вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Аналогічно будь-яка заборгованість підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинна, з метою визначення оподатковуваного майна цього підприємства, підлягати вирахуванню за тих же умов, що і заборгованість резиденту першої згаданої Держави.

5. Підприємства однієї Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить одному або декільком резидентам або, прямо або непрямо, контролюється одним або декількома резидентами другої Договірної Держави, не повинні в першій згаданій Державі підлягати будь-якому оподаткуванню або будь-яким зобов'язанням, пов'язаним з ним, іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким можуть підлягати інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Незважаючи на положення статті 2, положення цієї статті застосовуються до податків будь-якого роду і виду.

Стаття 25

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування не відповідно до положень цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свою справу для розгляду в компетентні органи Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Держави, національною особою якої вона є. Заява повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування не відповідно до положень Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо вважатиме заяву обґрунтованою і якщо він сам не в змозі прийти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від яких-небудь обмежень часу, які є в національних законодавствах Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав будуть прагнути вирішити за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні Конвенції. Вони можуть також консультиватися один з одним з метою усунення подвійного оподаткування у випадках, що не передбачаються Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів. Якщо для досягнення згоди доцільно буде організувати усний обмін думками, такий обмін може відбутися в рамках засідання комісії, що складається з представників компетентних органів Договірних Держав.

Стаття 26

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосується податків, на які поширюється Конвенція тією мірою, в якій оподаткування не суперечить Конвенції, зокрема, щоб попереджувати ухилення від сплати податків і полегшувати застосування встановлених законом положень проти легальних ухилень. Обмін інформацією не обмежується статтею 1. Будь-яка інформація, що отримується Договірною Державою, вважається конфіденційною таким же чином, як і інформація, отримана в рамках національного законодавства цієї Держави, і повідомляється тільки особам або органам (включаючи суди і адміністративні органи), зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням, або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється Конвенція. Такі особи або органи будуть використовувати цю інформацію тільки в цих цілях. Вони можуть розкривати цю інформацію в ході відкритого судового засідання або при прийнятті судових рішень.

2. В жодному випадку положення пункту 1 не будуть тлумачитись як такі, що покладають на компетентні органи однієї з Договірних Держав, зобов'язання:

а) проводити адміністративні заходи, такі, що суперечать законодавству або адміністративній практиці цієї або другої Договірної Держави;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;

с) надавати інформацію, яка б розкривала яку-небудь торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю, або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б державній політиці (громадському порядку).

Стаття 27

Члени дипломатичних представництв і консульських установ

Жодні положення цієї Конвенції не зачіпають податкових привілеїв членів дипломатичних представництв або консульських службовців, встановлених загальними нормами міжнародного права або на підставі спеціальних угод.

Стаття 28

Набуття чинності

1. Ця Конвенція буде ратифікована і обмін ратифікаційними грамотами відбудеться в можливо короткий термін.

2. Конвенція набуває чинності з моменту обміну ратифікаційними грамотами і її положення будуть застосовуватися:

а) відносно податків, що стягуються у джерела, - до сум доходів, що виплачуються з або після першого січня календарного року, наступного за роком набуття чинності Конвенцією;

б) відносно інших податків на доходи і на майно - до таких податків, які підлягають сплаті за будь-який податковий період, що починається з або після першого січня календарного року, наступного за роком набуття чинності Конвенцією.

Стаття 29

Завершення чинності

Ця Конвенція залишається чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити дію Конвенції шляхом передачі через дипломатичні канали повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років з дня набуття чинності Конвенцією.

У такому випадку чинність Конвенції буде припинено:

а) відносно податків, що стягуються у джерела, - до сум доходів, що виплачуються з або після першого січня календарного року, наступного за роком передачі повідомлення;

б) відносно інших податків на доходи і на майно - до таких податків, які підлягають до сплати за будь-який податковий період, що починається з або після першого січня календарного року, наступного за роком передачі повідомлення.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в двох примірниках в місті Ашгабаді 29 січня 1998 року, туркменською, українською і російською мовами, всі три тексти автентичні. У випадку розбіжностей в тлумаченні текстів текст російською мовою повинен бути прийнятий за основу.

* Ратифіковано Законом України від 17 березня 1999 року № 506-XIV (Офіційний вісник України, 1999 р., № 17, ст. 693)

**За Кабінет Міністрів
України**

**За Уряд
Туркменістану**